

som de nu ere, ere næsten, som de have været i gamle Dage, idet Øens Befolkning med Hensyn til Samfærdselsmidler er saa aldeles underkastet de forskellige Naturelementer, som kunne have Indflydelse paa Adgangen til at lande paa Øen. Ogsaa til Finansudvalget vil jeg henstille, at det, for saa vidt den højtærede Indenrigsminister vil imødekomme Andragendet, da ogsaa for sit Vedkommende vil være nogenlunde imødekommende over for det. Der kunde være en hel Del Oplysninger at give om de forskellige Udførsels- og Indførselsartikler fra og til Øen, men jeg mener ikke, at det vil være nødvendigt, da de fleste sikkert ville kunne forstaa, at denne Øs Befolkning ligesom Landets øvrige Befolkning skal have de forskellige Nødvendighedsartikler tilbragte. Man tænke blot paa en saadan Artikel som Kul, hvoraf der maa indføres en hel Del, men Forholdene ere saadanne, at Losning af Kul næsten ikke kan finde Sted. Paa samme Maade forholder det sig med Hensyn til Befordring af Kreaturer til og fra Øen, idet det ofte er saaledes, at Øens Befolkning langt fra er i Stand til at faa denne besørget, fordi Forholdene ere saa yderst slette. Naar nu Havnemolen bliver ført saa langt ud, som det foreslaas i Overslaget, hvilket formentlig maa være i Indenrigsministeriet, og hvorefter Havnemolen skal forlænges med 170 Alen, vil der kunne opnaas en Dybde af 8 Fod ved daglig Vandstand. Det kan vel ikke siges at være fuldt tilstrækkeligt, men naar der blot kunde naas dertil, vilde Øen derved opnaa et saa stort Gode, at jeg for mit Vedkommende er overbevist om, at Befolkningen vil være overmaade taknemmelig derfor. Jeg vil derfor herved henstille til den højtærede Indenrigsminister, om han ikke vil tage den Sag op saaledes, at Havnemolen kan blive forlænget i den nærmeste Fremtid. Der kunde maaske spørges, om det ikke var muligt for Øens Befolkning selv at yde et Tilskud, men som jeg allerede har nævnt, er det en meget fattig Kommune, saa at der, efter hvad der er oplyst for mig, ikke kan være Tale derom. Kan der ikke blive Tale om at yde den nævnte Støtte fra Statens Side, maa Øens Befolkning fremdeles vedblive at lide under de nuværende sørgelige Vilkaar.

Medens jeg har Ordet, vil jeg tillade mig med det samme at omtale en anden Sag, som vedrører de danske Skytteforeninger. Jeg har i mange Aar været Formand for en Skytteforening og har derfor interesseret mig for den paagældende Sag. Jeg vil tillade mig at henlede de ærede

Medlemmers Opmærksomhed paa, at der paa Finanslovens § 19 findes en Bevilling til de danske Skytteforeninger paa 40,000 Kr., hvoraf der gaar 12,000 Kr. til Gymnastik. Det er særlig denne Post, jeg vil tillade mig at omtale, idet den efterhaanden, som Forholdene i Tidens Løb have udviklet sig, er bleven for lille, saa at det ikke længere er muligt at følge med i Udviklingen. Til Oplysning for det høje Ting skal jeg meddele, at der inden for de danske Skytteforeninger i 1897 var 364 gymnastiserende Kredse med 9,144 Deltagere og 365 Lærere foruden 70 Drengkredse med 1248 Deltagere. Naar jeg har tilladt mig at sige, at denne Bevilling er for lille, vil jeg netop paavise det derved, at der i Aarenes Løb er gjort større og større Krav fra Kredsene paa at faa flere Lærerkræfter, særlig til Gymnastik, og paa flere Gymnastikredskaber. Sidste Aar indkom der 79 Andragender fra unge Mænd om at blive uddannede som Gymnastiklærere paa det Kursus, som Overbestyrelsen har oprettet omkring paa enkelte Højskoler, f. Eks. Askov, Vallekilde og Ryslinge. Men i Aar er dette Antal steget til ca. 100, og det har da ført til, at det har været umuligt for Overbestyrelsen længere at skaffe alle Andragere Adgang til at deltage i disse Kursus. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til det høje Ting og til Finansudvalget at stille sig velvillig over for en Forhøjelse af denne Konto paa 12,000 Kr. til Gymnastik, idet jeg tillader mig at nære Forhaabning om, at den højtærede Minister gerne vil modtage en saadan Forhøjelse. — Dermed skal jeg saa slutte, idet jeg haaber, at der paa de to Punkter, jeg har omtalt, vil blive vist Imødekommen efter bedste Eyne fra deres Side, som jeg har henvendt mig til.

Seavenius: Jeg maa begynde med at bede det høje Ting undskyldte, om jeg kommer til at tale i den Retning, som man nu herhjemme efter fattig Lejlighed kalder „storpolitisk“. Jeg skal imidlertid ikke være meget lang, men jeg kan ikke andet end stille mig for Øje en Betragtning af, hvorledes jeg opfatter den Situation, som vi nu en Gang sidde i. Det forekommer mig, at vi staa under Herredømme af en hvad jeg vilde kalde Skattereformernes Konstellation. De Skattereformer, som ere fremkomne her i Rigsdagen fra det forrige Ministerium Reedtz-Thott, gaa jo ud fra den Anskuelse, at den nuværende Skattefordeling her i Landet ikke er saa retfærdig og saa god, som den skulde være,